

DESIRE®

Cat Schieldová
Podvodník,
nebo milenec?

 HARLEQUIN®
TM

CAT SCHIELDOVÁ

PODVODNÍK,
NEBO MILENEC?

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

*jistě mi dáte za pravdu, že v zaměstnání a při nej-
různějších pracovních setkáních velmi často mezi ko-
legy přeskočí jiskra. Ovšem vztahy mezi nadřízený-
mi a podřízenými jsou již ve většině firem a institucí
považovány za nežádoucí a nevhodné. Podívejte se
tedy, jak takové ošemetné situace řeší moji hrdino-
vé. Vždyť hrdinka prvního příběhu Podvodník, nebo
milence? dokonce vyšetřuje případ svého bývalého
milence. A v romanci Láska, nebo zrada? se ředitel
firmy sblíží se zaměstnankyní, kterou podezírá z fi-
remní špionáže. V povídce s názvem Snad tentokrát!
podlehne majitel firmy romantice, přestože na ni ne-
věří. Zkrátka, láska překračuje všechna pravidla,
všechny představy a předsudky a mění nás k lepšímu.*

Přeju Vám, abyste si krásně užila četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Cat Schieldová

**PODVODNÍK,
NEBO MILENEC?**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
How to Catch a Bad Boy

První vydání:
Harlequin Books, 2021

Překlad:
Petr Kovács

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2021 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8535-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8536-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8537-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Asher Davidson Edmond ležel na tvrdé pryčně vězeňské cely a rukama přes oči si blokoval pohled na šedé stěny a zašlý, špinavý strop. Jak se sem, u všech čertů, dostal? Oprava: to věděl víc než dobře. S policejní eskortou na zadním sedadle jejich vozu. Pokud však jde o sled událostí, díky nimž se v této šlamastyce ocitl, tam byl opravdu naprosto bezradný.

Přestože se během jednatřiceti let svého života dopustil věcí, které by ostatní považovali za hodně riskantní a na hraně, ani ve snu by ho nenapadlo, že skončí za mřížemi za něco, co neudělal. Protože ty peníze z festivalového fondu vážně *nezpronevěřil*. V mládí tu a tam zákon porušil, jednou, možná dvakrát, ale to byly samé drobnosti. Krádeže pro vlastní prospěch mezi nimi určitě nebyly.

„Ahoj, pracháči.“

Posměšný hlas patřil podsaditému svalnatému policistovi, který ho odvedl zpátky do jeho vlhké cely bez oken, do níž ho uvrhli. Byl to zástupce místního šerifa Vesta, s nímž kdysi dávno chodil na střední a rozhodně se neměli nikterak v lásce. Vesta si svou čerstvě nabytou moc nad ním očividně užíval plnými doušky.

Asher bezmocně zaskřípal zuby vztekem.

„Máš návštěvu.“

Ashera zaplavila vlna naděje.

Změnili snad Ross a Gina názor na jeho vinu a nevinu

poté, co mu včera na slyšení o kauci odmítli vyjádřit podporu a vůbec se nedostavili? Skutečnost, že se od něj jeho sourozenci odvrátili, v něm probudila paniku a nejistotu, a ani v nejmenším nepředpokládal, že by se tu z ničeho nic zjevil jeho adoptivní otec Rusty Edmond. Ledaže by mu chtěl dát opět najevo svou neutuchající lítost z toho, že syna své druhé ženy adoptoval.

Pokud šlo o adopci jako takovou, Asher nikdy nepochopil, proč se s ní Rusty vůbec obtěžoval, když mu nikdy nebyl schopný dát najevo ani náznak skutečné rodičovské lásky a považovat ho opravdu za svého. I když, úplně stejně chladně a bez lásky se choval i ke svým biologickým dětem. Rossovi dával neustále najevo, že je neschopný, a nikdy by nepřipustil, že Gina má opravdový talent. Nebylo tedy divu, že k němu žádné z jeho dětí nehořelo právě žhavými city.

Ani to však Asherovi nezabránilo, aby se po celou dobu svého dospívání nesnažil získat Rustyho náklonnost, přestože to byl marný boj a všechno jeho úsilí vyšlo vniveč. Pak se v něm něco zlomilo a on si řekl, že když ho jeho adoptivní otec odmítá milovat, a spíše než cokoli jiného jím pohrdá, poskytne mu k jeho pohrdání a opovržení důvody.

Jeho komplikovaný vztah s adoptivním otcem však nikterak nebránil v tom, aby si vytvořil opravdu blízké pouto se svými nevlastními sourozenci. Chovali se k sobě, jako by byli pokrevní bratři a sestra. Když k nim Asher ve svých patnácti do rodiny přišel, Rossovi bylo dvanáct a Gině deset. Těšilo ho, že jim může dělat staršího brášku a trojice k sobě ihned přilnula. Rusty byl s jeho matkou ženatý pouze tři roky, ale doba, kterou spolu dospívající děti strávily výrazně přispěla k formování jejich charakteru a všichni tři se stýkali i poté, co se jejich rodiče rozvedli a Asher odjel na univerzitu.

I proto ho mlčení ze strany jeho nevlastních sourozenců tak bolelo, jako by to bylo nějaké neblahé znamení, které určí jeho další osud. Již od svého obvinění se utěšoval tím, že se Rusty rozhodl udělit svému adoptivnímu synovi lekci a zakázal Rossovi s Ginnou, aby ke slyšení o kauci přišli. S postupujícími hodinami, po které zůstával stále sám bez toho, že by se s ním jeho sourozenci pokusili spojit, se začínal bát, že jednoduše uvěřili v jeho vinu a obrátili se k němu zády.

Cítil, jak se ho zmocňuje stále silnější, ochromující panika. Když mu před soudcem sdělovali obvinění, pochopil, že jsou ještě horší, než si původně myslel. Nešlo jen o krádež fondů, to by řešila místní policie, peníze však zmizely z bankovních účtů elektronickými převody, a to znamenalo, že se na vyšetřování budou podílet federálové. A i kdyby Rusty opravdu chtěl udělit svému adoptivnímu synovi lekci, kterou si jednou provždy zapíše za uši, ani jeho vliv nesahal natolik daleko, aby mohl jen tak nechat zmizet obvinění na federální úrovni.

Tohle zavánělo *těžkým* průšvihem.

Vzhledem k tomu, že po obvinění ze zpronevěry obstavili jeho účty, nemohl ke složení kauce využít vlastní peníze. Zcela přirozeně doufal, že mu jeho rodina uvěří, že se ničeho takového nedopustil, a přispěchá mu na pomoc. Hodiny ale plynuly a jeho zoufalství každým okamžikem rostlo. Teď to pro změnu vypadalo, že si dělal hlavu zbytečně. Doufal, že jeden nebo oba jeho sourozenci se nakonec rozhodli, že mu pomohou.

„Máte pět minut,“ oznámil mu stroze Vesta.

Asher se posadil a několikrát zamrkal, aby si jeho oči přivykly na náhlý jas rozsvícené zářivky. Když konečně dokázal zaostřit, soustředil se na osobu stojící na druhé straně zamřížovaných dveří cely. Ne, to

přece není ani jeho vysoký, štíhlý bratr, ani jeho vždy dokonale upravená sestra. Místo nich tu stála drobná ženská postava v džínách, které jí těsně obepínaly boky, v kovbojských botách s vysokým podpatkem. Žena měla dlouhé černé vlasy spletené do úhledného copu. Nejspíš další agentka FBI, která přišla vyzvídat, kam schoval zpronevěřené peníze.

Pak ale postoupila blíž, takže na ni konečně viděl. „*Lani Liová?*“ pronesl nevěřičně.

Poznání na něj zapůsobilo jako tvrdý zásah přímo na solar. Rychle se ale vzpamatoval a vyskočil na nohy, plný naprosto zmatených emocí. Kde se tady bere a proč za ním přišla? Dozvěděla se snad o tom, co ho postihlo, a přispěchala mu na pomoc? Z celého srdce v to doufal. Srdce mu zběsile bušilo, zatímco se snažil pochopit neuvěřitelné štěstí, které ho potkalo.

Jeho nadšení rychle pohaslo, když si všiml temného odlesku jejích hnědých očí. Svě plné, smyslné rty měla stažené v úsečnou linku dávající jasně najevo, jak moc jím pohrdá. Tvrdit, že jí setkání s ním nepůsobí žádnou radost, by zdaleka nevyjadřovalo míru odporu, která z ní vyzařovala. Nic z toho ale nemohlo zabránit přívalu žhavých, divokých a stále živých vzpomínek, které ho zaplavily.

Stačilo ale jediné slovo a všechny se rázem rozplynuly.

„*Ashere.*“ Její tón neprozrazoval ani náznak jakéhokoli citu, byl zcela neosobní a čistě pracovní.

„*Jaké překvapení,*“ zamumlal tiše a nakročil blíž, přitahován k ní jako včela k rozkvetlé louce.

Její vůně ho ovanula dřív, než stačil sevřít ruce kolem mříží dveří. Voněla po vanilce a skořici. Vybavil si, jak rád nořil nos do jejích vlasů a vdechoval její parfém. Vzpomínal, jak chutnal její pot, když se pak celí zdivočelí touhou milovali na břehu hučící řeky a drtili svými těly voňavé jehličí okolních borovic. Už

jenom to, že tu byla, že se na ni mohl dívat, mu zpomalovalo tep a uklidňovalo neklid, který jím zmítal.

„Jak už je to dlouho?“ vypravil ze sebe sevřeným hlasem. „Pět let?“

Odměřeně přikývla. „Tak nějak.“

„To je dost dlouhá doba.“

„To je,“ souhlasila stále stejně nepřístupná a její oči ho skenovaly jako rentgenové paprsky. „Vypadáš děsně.“

Pokrčil líně rameny, přestože mu mozek stále pracoval naplno a snažil se zpracovat, že tu najednou stojí před ním. „Už jsem tady zavřený den a půl a není to zrovna nejlepší hotel...“

Pátřavě si ji prohlížel, přejížděl očima po jejím skvostném těle, od bílé košile zapnuté ke krku, přes pevná, výrazná ňadra, až po ploché břicho a oblé boky. Tak dobře to tělo znal. *Zbožňoval* ho. Strávil celé hodiny tím, že jí přejížděl rty po její medové, sametově hebké kůži, jako by se jí nemohl nabažit, dokud pod jeho laskáním nezačala sténat a vzdychat.

„Ty ovšem vypadáš skvěle,“ vypravil ze sebe a vybavil si, jak ji líbal na její dokonalý zadeček a ona se smála a výskala rozkoší. „Co tě sem přivádí?“ Svou otázku pronesl zcela ledabyle, jako by na sebe narazili čirou náhodou na grilování u společných známých, a ne ve vězeňské cele. Koutky úst mu vystřelily ironicky vzhůru.

„Musím říct, že jsi ten poslední člověk, kterého bych tady čekal.“

„Jsem tu pracovně. Mám případ.“

„To mě zajímá. Můžeš mi k tomu říct víc?“

„Vyšetřuju zpronevěru festivalových fondů.“

„A kdo to podle tebe udělal?“ zajímal se.

Naklonila hlavu do strany a věnovala mu hodně skeptický pohled. „Ty.“

„Takže ses také přidala k té smečce, která pokřikuje, že Asher je zloděj,“ konstatoval. „Myslel jsem, že aspoň ty bys mohla uvěřit, že jsem nevinný.“

S dlouhým povzdechem si uhladila sako kostýmku a dala si ruku v bok. Její gesto odhalilo pouzdro s pistolí, které měla připevněné u pasu. Okamžitě ho zaplavil nával vzrušení, i když ne čistě sexuálního. Jednoduše miloval dobrodružství a pohled na ženu s pistolí v sobě ukrýval tolik tajuplných příslibů. Začaly ho svědit prsty touhou se jí zase dotýkat.

„Tak to vypadá, že se ti tvůj sen splnil a že jsi opravdu speciální agentka,“ pronesl a nedokázal od ní odtrhnout oči, i když ze všeho nejdéle prodléval na dokonalé křivce jejích ňader. Za to si vysloužil její nevrlý pohled. „Pro koho vlastně pracuješ? FBI? CIA? NSA?“

Její černé řasy několikrát zamrkaly. „Jsem soukromá vyšetřovatelka.“

„Nepovídej.“ Lani Liová ho přitahovala stále víc.

Když se před pěti lety seznámili, Lani se chystala k postgraduálnímu studiu trestního práva. Dokončila magisterské studium sociologie a byla plná nadšení učinit svět lepším místem. Nesnášela bezpráví a usoudila, že kariéra federální agentky jí nabídne tu nejlepší příležitost, jak své sny uvést ve skutečnost.

„V tom případě mě odsud dostaň a můžeš si mě vyšetřovat, jak jen bude libo.“

Ještě dřív, než po něm střílela rozhořčeným pohledem, zalitoval, že s ní takto zbytečně flirtoval. Lani byla jediný člověk, který sem za ním přišel, a on se k ní chová jako k nějaké husičce, kterou potkal v baru a kterou se chystá sbalit. Skutečnost ovšem byla taková, že Lani byla tím nejlepším, co ho v životě potkalo, a on si mohl jenom vyčítat, že si tuto příležitost nechal proklouznout mezi prsty.

Nakrčila své nenalíčené rty a podrážděně si povzdechla. Najednou měl pocit, jako by se spolu naposledy líbali včera, a ne před pěti lety. Vybavil si, jak tehdy její rty chutnaly. Po jahodovém balzámu. Pak jí zajel rukama do jejích dlouhých, hedvábných vlasů a přitáhl si ji blíž k sobě. Ne, opravdu na ni nikdy nedokáže zapomenout.

„Vidím, že jsi pořád stejně samolibý floutek z bohaté rodiny jako tenkrát.“ Její slova polila jeho libido ledovou vodou.

„To už rozhodně nejsem.“

Takhle nějak ho ohodnotila, když se spolu před pěti lety v Texasu seznámili. Přivydělávala si tenkrát jako servírka a on do její restaurace v rozlehlém rekreačním areálu přišel o prázdninách po tréninku póla, které tehdy profesionálně hrával. Měla to být jeho poslední sezóna v týmu. Začal do restaurace chodit pravidelně a pokaždé si vyžádal, aby ho usadili v její sekci.

K jeho nemalému rozčarování na ni nezapůsobilo nic z toho, čím se ji pokoušel okouzlit. Nenechala se vyvézt z klidu ani velkými dýšky, která jí nechával. Jak se mu později přiznala, byl pro ni jednoduše znužený bohatý floutek z exkluzivního univerzitního bratrstva, přestože univerzitu dokončil již před pěti lety.

„Teď jsem viceprezident pobočky Edmondovy organizace, což je, jak asi víš, naše rodinná firma,“ pokusil se ji ohromit a nadmul se pýchou. Musí přece vědět, že už vede vážný a úspěšný život, že už se netrmácí po světě a nehraje jeden zápas za druhým.

Jeho hlas prozrazoval sebejistotu, která ovšem neodpovídala tomu, co skutečně cítil. Ve skutečnosti svoji práci nenáviděl. Připadala mu nudná a věnoval jí prosté minimum úsilí. Pracoval ve firmě necelé dva roky, a to jenom proto, že ho adoptivní otec

přitlačil ke zdi. Buď to místo vezme, nebo mu zastaví veškeré příspěvky, které mu vyplácel. Jednoduše ho donutil něco dělat a vydělávat si na sebe.

„V kanceláři ale moc často nejsi,“ pronesla a její skeptický tón napovídal, že si toho o něm hodně zjistila.

„Poslední dobou jsem měl hodně práce s přípravou festivalu.“ I tady přeháněl. Ve skutečnosti byl jeho podíl na místním kulturním, gastronomickém a vinařském festivalu, kterým celé město žilo, zcela minimální.

„Ano,“ souhlasila suše. „A právě to tě dostalo tam, kde teď jsi.“

Strašně rád by něco namítl, nesouhlasil, ale co mohl říct? Železné mříže, za nimiž nyní stál, mluvily za vše. Lina byla ta nejctížádostivější osoba, jakou kdy poznal. Od prvního okamžiku, kdy se seznámili, mu dávala jasně najevo, že ji jeho absolutní absence jakýchkoli ambicí frustruje. Ve všem, na čem jenom trochu záleželo, byli jako dva protiklady. Přesto v něm probouzela takový hlad, jaký s žádnou jinou ženou nezažil. Hlad, který sváděl z cesty a omámil mu mozek natolik, že nedokázal myslet na nic jiného než na ni.

Přestože to první, co ho k ní začalo tak neodolatelně přitahovat, byla její opojná krása, teprve když pochopil, co vše se za ní skrývá: odvaha, síla charakteru, vůle, skromné vystupování, začal ji neúnavně pronásledovat bez ohledu na to, kolikrát ho odmítla.

Výzvy prostě miloval.

Její chladná odměřenost ještě více podněcovala jeho touhu poznat, co se za tím dokonalým vzhledem skrývá. Rozkoš mu působil už sám lov, ale když ji nakonec získal, překonala i ty nejdivočejší z jeho snů. Navíc se stalo něco zcela nečekaného. Jakmile ji

získal, jeho touha neopadla, nestalo se to, co vždycky, že si rychle našel další kořist, kterou mohl lovit. Lina se ukázala jako nejúžasnější žena, jakou kdy poznal, a jejich divoký románk v něm už navždy zanechal nesmazatelné stopy.

Těch několik málo letních měsíců, které spolu strávili, ho natrvalo změnilo. Stal se z něj jiný člověk. Přestal životem proplouvat jen tak bez cíle a začal si klást otázky, jaký má jeho konání vlastně smysl. Dospěl k závěru, že dosud byl pouze obyčejný sobec, který se zajímá jen o sebe a svoji vlastní potěchu. Zjistil, že kolem žijí lidé, jejichž naděje a touhy jsou stejně důležité jako ty jeho.

Jejich vztah byl bohužel předurčený k neúspěchu. Mířili každý úplně jiným směrem. Ona chtěla na podzim pokračovat ve studiu, aby se stala tím, čím chtěla být, tím, kdo bude okolní svět činit lepším, a on, naplněný trýznivou představou, že ji ztratí, se vrátil ke svému předchozímu životu nespolehlivého floutka z bohaté rodiny, jak ho nazvala při jejich prvním setkání. V následujících letech pak mnohokrát přemýšlel o tom, co by bylo, kdyby byl tehdy někdo jiný, někdo lepší.

Lani se na něj podívala a nakrčila své tenké černé obočí. „Uvědomuješ si vůbec, v jakém jsi průšvihů?“

Její chladný, věcný pohled ho vrátil zpátky do přítomnosti. „Pomalů mi to začíná docházet,“ zamumlal a znovu pocítil nával rostoucí paniky. Kdyby se mu podařilo získat na svoji stranu aspoň ji... „Je to ale celé obrovské nedorozumění.“

„Vážně?“ otázala se nedůvěřivě, jako by si myslela svoje. „Důkazy proti tobě jsou zatraceně usvědčující. Z festivalového účtu zmizely miliony dolarů a všechny výběry byly provedeny pod tvým jménem.“

„Přísahám, že jsem neukradl ani cent.“

Už celé dny si odmítal připustit, že absolutně ne-
tuší, kam všechny ty peníze zmizely. Nikdo mu nevě-
řil. Ani vlastní rodina, ani vyšetřující orgány. Byl za
fondy zodpovědný, a tak byli všichni přesvědčení, že
je prostě vinen.

„Mluvila jsem s vyšetřovateli,“ navázala, jako by
neslyšela, co jí o své nevině říká. „Tvrdí, že platby
odešly na účet jedné technologické firmy, hudební-
ho vydavatelství a půjčovny luxusních soukromých
letadel. Všechny převody působily na první pohled
naprosto legitimně až na to, že žádná z těch společ-
ností ve skutečnosti neexistuje a peníze z jejich účtů
zmizely hned, jak na ně byly převedeny.“

To bylo víc informací, než které mu zatím poskytli
vyšetřovatelé. Falešné korporace se skutečnými ban-
kovními účty. Něco takového vyžadovalo dokonalou
přípravu a znalost prostředí. A jestli něco opravdu
ukazovalo na to, že je nevinný, pak to bylo všeobec-
né vědomí, že jeho schopnosti něco takového naplá-
novat jsou zcela mizivé. Tak jako byly výsledky jeho
oddělení v Edmondově organizaci.

Zatímco v duchu probíral vlastní neschopnost, Lani
na něj upřela pohled plný očekávání. „Nikdo nemá
ani nejmenší představu, kde ty peníze nyní jsou.“

„Tak si mě k nim přidej,“ poradil jí a cítil, jak v něm
probublává frustrace. To, že v jeho nevinu nevěřili
Edmondové byla jedna věc, on nyní potřeboval, aby
mu uvěřila alespoň Lani, jinak se ze svého průšvihů
nevyhrabe. „Nic jsem nevzal.“

Jeho soustavné popírání jakékoli viny ji nechávalo
zcela chladnou. Nespouštěla z něj oči a pokračova-
la v otázkách tak, aby si mohla udělat vlastní názor.
„Policie zjistila, že na Maledivách existuje luxusní
byt napsaný na tvé jméno.“

„Žádný takový nemám,“ vybuchl. Kde se všechny